

Oponentský posudek

F.G. Lorca : **MARIANA PINEDOVÁ**

/ komplexní kostýmní řešení - Lenka Kristiánová/

Posluchačka a autorka práce Lenka Kristiánová se v teoretické části zabývala životem F.G.Lorcy, jeho divadelní tvorbou, podobností jeho osudu vzhledem k hlavní hrdince dramatu, ale i vlivem doby a souvisejícími přátelskými a uměleckými vazbami. Zmiňuje se také o několika málo uvedených Mariany Pinedové v českých divadlech. Za podstatnější a zajímavější však považuji druhou část teoretické práce, kde se snaží o vlastní analýzu hry a přes svou poměrně zajímavou koncepci se dostává k řešení a popisu jednotlivých dramatických situací a z toho vyplývajícího výtvarného řešení.

Za jednu z nejzásadnějších věcí považuje symboliku barev, kterou používá s ohledem na důležitý moment své koncepce. Je jí nahlížení všech dramatických postav přes postavu, její vnitřní svět a očima hlavní hrdinky Mariany. Na tomto místě musím konstatovat, že v mnohém je autorčino řešení zajímavé, novátorské a nepostrádající v její koncepci logiku. Někdy mně však připadá, že mnoho dramatických postav je tímto řešením velmi zjednodušených, ve svém tvaru a barevnosti se minimálně odlišujících. Svět mužů a některých ženských postav je pouze v černé barvě a základním, detailem neozvláštněným, jednotným tvaru kostýmů. V případě Dona Pedra a Pedrosy je tento fakt poněkud zarážející. Dva naprosté protipóly, navíc vnímané Marianou a přes její postavu interpretované divákovi, mně připadají nedořešené a myslím, že na autorkou avizovaném potměném jevišti, by byli dokonce nerozeznatelní. V případě Fernanda a Dona Pedra chápu podobnost siluet a jednoduchost kostýmu, ale alespoň nepatrný posun od černé k šedi by zcela jistě pomohl v jejich odlišení a nepatrnému náznaku poněkud jiného charakteru a typu.

Čistá bílá barva obou sester v bílém prostoru a bez sebemenší odlišnosti v detailu mně připadá schématická a zdá se mi, že přináší v autorkou zvolené symbolice poněkud matoucí informaci. Fakt, že kostýmy jsou v základním tvaru totožné, klade zásadní úkol pro zvolenou barevnost i detail. V materiálech tento požadavek posluchačka neopomíjí.

Dramatická postava Mariany je v jediném kostýmu tělové barvy a s červenou barvou přize a šňůr, které si sama na sobě stahuje, motá, povoluje, upravuje, ničí, zdobí a tvaruje, sebepoškozuje se, vyšívá si jizvy a při barvení způsobuje skvrny a rány. Na tomto místě mám již trochu obavy z jistého stereotypu a po určité době představení i nežádoucí předvídatelnost u diváků. Diplomantka ale pro tyto všechny proměny kostýmu vychází důsledně z jednotlivých dramatických situací i autorova textu, které režiálně i výtvarně řeší. Sama poznamenává, že zvolila experiment v rámci vývoje kostýmu, který reflektuje duši hlavní postavy. Stejný systém dodržuje i ve vývoji líčení – masky.

Přes některé připomínky mně tato práce připadá podnětná a vymykající se častému pouze historizujícímu řešení kostýmních výprav Lorcovy Mariany Pinedové.

Proto tuto práci doporučuji k obhajobě a předpokládám, že odpovědi na některé mé pochybnosti a námitky dostanu při samotné ústní zkoušce.

V Praze 10.1.2016

prof. Jana Zbořilová